

Sygn. akt IV KK 263/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

w sprawie **K. T.** ,

skazanego z art. 63 ust. 1 i in. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2020 r., bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt IX Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 9 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K (...)

uchyla zaskarżony wyrok w części zawierającej orzeczenie o karze łącznej i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

K. T. został oskarżony o to, że

1. W dacie bliżej nieustalonej do 25 lipca 2017 r. w S. wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie inne niż włókniste, w rozmiarach uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi – 185,51 grama,
tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.,
2. W dniu 25 lipca 2017 r. w S. , wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości wagowej 19,566 grama,
tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.,
3. W okresie od daty bliżej nieustalonej do 25 lipca 2017 r. w S., wbrew przepisom ustawy posiadał przyrządy, które jak wynika z okoliczności ich ujawnienia służyły do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających,
tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w S., sygn. akt II K (...), uznał K. T.:

1. w ramach zarzucanego mu w pkt. 1. aktu oskarżenia przestępstwa za winnego tego, że w dacie bliżej nieustalonej od końca maja 2017 r. do 25 lipca 2017 r. w S. wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie inne niż włókniste, w rozmiarach uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi – 119,63 grama, tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i za to na podstawie art. 63 ust. 3 w/w ustawy wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,
2. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2. aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2009 r. i za ten czyn na podstawie art. 62 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

3. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 3. aktu oskarżenia czynu polegającego na tym, że w okresie od daty bliżej nieustalonej od końca maja 2017 r. do 25 lipca 2017 r. w S., wbrew przepisom ustawy posiadał przyrządy, tj. 2 lampy oświetleniowe, 2 transformatory, włącznik czasowy oraz wentylator, termometr i wagę, które jak wynika z okoliczności ich ujawnienia służyły do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających, stanowiącego występki z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i za ten czyn na podstawie art. 54 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec K. T. w pkt. I – III kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu rok pozbawienia wolności.

Apelację od tego orzeczenia, zaskarżając je w całości, wniósł obrońca oskarżonego.

W konkluzji autor środka odwoławczego wniósł:

1. w zakresie czynu z punktu I. i II. wyroku – o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu;
2. w zakresie czynu z punktu III. – o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt IX Ka (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 - 1/ uchylił orzeczenie z pkt. IV. w przedmiocie kary łącznej pozbawienia wolności;
 - 2/ uniewinnił K. T. od popełnienia zarzucanego mu w pkt. 3. aktu oskarżenia przestępstwa z art. 54 ust.1 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. i kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa;

3/ na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec K. T. w pkt. I. i II. kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

(...)

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej, na niekorzyść K. T. , zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., a polegające na zmianie wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie wobec K. T. kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności, to jest w rozmiarze niższym od najwyższej jednostkowej kary pozbawienia wolności podlegającej łączeniu wynoszącej rok pozbawienia wolności.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Rację ma autor skargi podnosząc, że zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w K. jest nieprawidłowe, albowiem zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa, wskazanych w zarzucie kasacji.

Przepis art. 86 § 1 k.k. stanowi, iż sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do sumy tych kar.

Z treści tego przepisu jasno więc wynika, że wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego K. T. mógł zawierać się w przedziale od

roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa) do roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności (suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa). Tymczasem Sąd drugiej instancji wymierzył K. T. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w rozmiarze niższym od najwyższej jednostkowej kary pozbawienia wolności podlegającej łączeniu, czym rażąco naruszył przepis art. 86 § 1 k.k. Dlatego zarówno zarzut jak i wniosek kasacyjny okazały się w pełni zasadne i biorąc nadto pod uwagę, że skarga została wniesiona przed upływem roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia (art. 524 § 3 k.p.k.) podlegały w całości uwzględnieniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.